

[Erik Eriksen.]

taget hensyn hertil; og så kom bemærkningen om at træde i spinaten og falde med døren ind i huset o. s. v. På den baggrund synes jeg egentlig jeg har ret i, at det var politisk udfordrende, for med den politiske viden, som jo også det ærede medlem tillægger den højtærede finansminister, der repræsenterer et mindretal, er det udfordrende. Det skal jeg iøvrigt ikke komme ind på; men jeg konstaterer altså med tilfredshed, at det er gået, som det da gudskelov er gået tidligere, at det ærede medlem og jeg har været enige i realiteten, selvom ordene og sproget måske har været en lille smule forskellige. Men det er måske også noget, man afpasser efter forholdene.

Til den højtærede finansminister skal jeg kun sige, at jeg er enig med ham i, at tiden nu ikke er inde til en detaljeret gennemgang af forslagene. Det ligger i sagens natur, at det må ske på andet tidspunkt, ved anden lejlighed, og derfor skal jeg heller ikke komme ind på de betragtninger, der har været fremsat vedrørende kontrolregler eller noget i den retning. Men når man siger, at posekiggeri er noget, der finder sted for alle lønmodtageres vedkommende, kan jeg ikke lade være med at gøre den bemærkning, at det er nu ikke helt det samme, og det ved den højtærede minister meget vel; det er noget ganske andet, der foreslås. Derfor lagde jeg også mærke til ministerens udtalelse om, at han var klar over, at der måske en gang imellem blev overdrevet lidt.

Ellers er det som sagt klart, at det er den principielle stilling, der interesserer. Det er her, vandene skilles, og jeg vil gerne for ikke at blive misforstået sige, at der er ingen, der mere end jeg er interesseret i, at vi nu får en reform på de områder, vi her behandler, vel at mærke når det kan ske på et sagligt, politisk fornuftigt grundlag.

Jeg skal altså ikke sige meget mere om fradragsretten, som jo er det principielle. Det er ganske rigtigt, at vi her har en betragtning, der også er politisk betonet, og når vi har det, kan jeg sige, at det skylder vi også i nogen grad den højtærede minister tak for, for han har underbygget den hos os. Min betragtning er altså den, at denne fradragsret er noget, vi kender, den ved vi hvad er; vi ved, hvad vi har, og hvis vi forlader det princip, er vi ude i noget usik-

kert; hvis denne ret er ofret, kan man faktisk forhøje efter behov. Den er altså et værn, en bremse, der spærrer, og er noget væsentligt både politisk og sagligt. I en periode, hvor—således som jeg tidligere har udtrykt det—alt er præget af den stærke statsmagt, er der noget beroligende i, at der er sat en stopper for, hvor vidt der kan gås, når det drejer sig om udskrivning af skat.

Det kan slet ikke friste os, at man nøjes med en delvis afskaffelse af fradragsretten, for det er ganske givet, at i det øjeblik man tolererede og sanktionerede den tanke, ville alle såkaldte teknikere hurtigt komme og sige, at det eneste fornuftige er at få ensartethed. Derfor kan vi ikke gå med til det.

Må jeg videre sige, at når vi har det standpunkt, som vi har i venstre, og som man også har i det konservative folkeparti, er det virkelig, fordi vi mener, at vi ved at fremme de synspunkter, som jeg har prøvet på at give udtryk for, stimulerer mulighederne for opsparing og privat kapitaldannelse og dermed opretholder et system, som er nødvendigt for den private ejendomsrets bevarelse og for at sætte den private virksomhed i højsædet. Jeg kan ikke se rettere, end at netop på det tidspunkt, hvor denne debat finder sted, et tidspunkt, hvor vi i allerhøjeste grad trænger til kapitaldannelse for at finde nye eller øgede erhvervs muligheder, er det ved siden af at komme med forslag om at øge selskabsbeskatningen, øge formueskatten, om kapitalvindingsskat og så fremdeles. Jeg har den tilfredsstillelse, at det er et synspunkt, som i høj grad deles af erhvervslivets folk. Jeg lagde også mærke til, at sparekasseforeningens formand forleden dag ved et møde i Aalborg, som den højtærede finansminister omtalte, var inde på nøjagtig det samme.

Jeg spurgte i formiddags den højtærede finansminister, hvad han kunne svare på mit spørgsmål om, hvorvidt han var villig til i sommerens og efterårets løb at omarbejde de forslag, vi her drøfter, på en sådan måde, at fradragsretten blev bevaret og man iøvrigt tog hensyn til de tanker, vi har. Ministeren gav jo også et svar. Jeg ved ikke, om dette svar var ja eller nej. Det var måske eller antagelig et ja. Det kan jo også have været et nej, og hvis det var et nej, gentager jeg; for at der ingen misfor-